

වර්තමාන පිළිබඳ

නෙතිඳු වරාපිටිය

MUSESBOOKS

MUSESBOOKS

www.musesbooks.com | THE ONLINE BOOKSTORE

ප්‍රස්තාවනාව

වෝල්ටර් ෆ්ලෙම් මහතා කා අතරත් ජනප්‍රිය ප්‍රියමනාප පුද්ගලයෙකි. විශ්‍රාමලත් වෛද්‍යවරයෙක් වූ ඔහු තම ජීවිතයේ සැදෑ සමය ගත කිරීම සඳහා සසෙක්ස් ප්‍රාන්තයේ සීෆෝඩ් ප්‍රදේශයේ මුහුදු පෙනෙන මානයේ කඳු ගැටයක් මත කුඩා නිවසක් මිලදී ගත්තේ සැමවිටම නිහඬ බව හා නිස්කලංක බව අගය කළ නිසාමය. ඔහු දැන් පනස් තුන් වියැතිය. එනමුදු ඔහුගේ ක්‍රියාශීලී බවේ නම් අඩුවක් නැත. තම බිරිඳගේ වියෝව නිසා තනි වුණු ඔහු පාළුව කාන්සිය දුරු කරගත්තේ පරිසරයේ සුන්දරත්වය රසවිඳීමෙනි.

සවස් යාමයේ ඇවිදීමට යෑම ඔහුගේ දිනවරියාවේ අනිවාර්ය අංගයක් විය. තම සැරයටියත් රැගෙන කඳුගැටය දිගේ පහළටත් එතැනින් ගුරු පාරටත් පිවිසෙන වෝල්ටර් මහතා මුහුදට සමාන්තරව දිවෙන එම පාරේ මද දුරක් ගොස් මුහුදට එදිරිව බැඳී මහා පවුරක් වන් වූ ප්‍රපාතය ආසන්නයේම පිහිටි දැවැන්ත ඕක් ගසට පිටදී මුහුදේ රළ බිඳෙන හඬට සවන් දෙමින් හිරු අවරට යන අයුරු බලා සිටීමට මහත් සේ ප්‍රිය කළේය.

මෙදිනද එවන් සාමාන්‍ය දිනයකි. වෝල්ටර්ගේ ඒකාකාරී දෛනිකාංග කිසිදු වෙනසක් නොමැතිව ගලාගෙන ගියේ එදින තම ජීවිතයේ අවාසනාවන්ත ඉරණමකට මුහුණ දීමට සිදු වන බවට කිසිදු පෙර නිමිත්තක් නොපවසමිනි.

වෝල්ටර් අවසන් රශ්මි දහරා දුර්වල ලෙස විහිදුවමින් තිබූ හිරු දෙසට තම ඔරලෝසුවේ මුහුණත අල්ලා බැලීය. පස්වරු 06:45යි. ඔහු තමා වාඩි වී හුන් ඕක් ගස අසලින් නැගී සිටියේ නිවස බලා

යාමටය. හෙතෙම ගුරු පාර ඔස්සේ නිවස දෙසට පිය මනින්තට විය. හිරු ක්ෂිතිජයේ සැඟව ගොස් තිබුණත් තවමත් ප්‍රමාණවත් ආලෝකයක් අහසේ රැඳී තිබුණි. එහෙත් එම මද ආලෝකයද මුවා කරමින් වැහි වලාකුළු පාවී එන්නට විය. මොහොතකින් අඳුර විසින් පරිසරය ගිලගනු ලැබුවේ ධාරණිපාත වර්ෂාවක පෙරනිමිති පහළ කරමිනි. සුළඟද ක්‍රමයෙන් වේගවත් විය. මුරණ්ඩු සුළඟත් සමඟ එන සිරිපොද මුහුණේ වදිද්දී තම කබාය දැතිත් ග්‍රහණය කරගත් වෝල්ටර් ඉදිරියට තබන පියවර වේගවත් කළේ කුඩයක් රැගෙන ඒමට නොහැකි විම පිළිබඳ තමාටම දොස් පවරා ගනිමිනි.

තම නිවස පිහිටි කුඩා කඳුගැටය දැන් පෙනෙන මානයේය. කුඩා වැසි බිඳු අතරින් පතර පොළොව සිපගන්නට විය. වෝල්ටර් තම පය ඉක්මන් කළද පියවර කිහිපයක් ඉදිරියට තැබූ ඔහු නැවතුණේය. තමාට ඇසුණේ කිසිවකුගේ පියවර හඬක් බව වෝල්ටර්ට විශ්වාසය. ඔහු පිටුපස බැලීය. ගත අඳුර නිසා අඩි කිහිපයක් ඔබ්බෙන් පිහිටි කිසිවකුදු පෙනුණේ නැත. ඔහු නැවතත් ගමන් ඇරඹීය.

දැන් වැටෙන වැසි බිඳු පෙරට වඩා විශාලය. වේගවත්ය. වෝල්ටර් දැතින් හිස ආවරණය කර ගත්තේය. මද දුරක් ගිය ඔහු නැවත නැවතුණේය. මෙවර නම් අඩි ශබ්දයක් ඇසුණු බවට කිසිදු සැකයක් නැත. එම හඬ පැමිණියේ පාරට මායිම් වූ කුඩා වන ලැහැබෙහි.

“කවුද ඔතන..?” වෝල්ටර් අඳුරට මොර දුන්නේය.

“මමද..? මම ඔබගේ මිත්‍රයෙක්..!” ඒ කටහඬ ආවේ වෝල්ටර්ට පිටුපසින්, ඔහුට ඉතාමත් ආසන්නයෙනි. තැනිගත් වෝල්ටර් හඬ ආ දෙසට හැරී අඩි කිහිපයක් පිටුපසට තැබීය.

මහ වැසි මැදද ඒ පිළිබඳ කිසිදු සැලකිල්ලක් නොදක්වා හිටි පිළිමයක් මෙන් පුද්ගලයෙකු සිටගෙන සිටියේය. ඔහු පැලඳ සිටි

විශාල හිස්වැස්ම නිසාත් පරිසරයේ පැවති දැඩි අඳුර නිසාත් ආගන්තුකයාගේ මුහුණ සෙවණැලිවලට සැඟව ගොසිණි.

“සමාවෙන්න, මම ඔබව දන්නවාද?”

“නෑ.”යි පිළිතුරු දුන් අමුත්තා සිනාසුණේ එය යම් ආකරයක විහිළුවක් පරිද්දෙනි. “ඒත් ළඟදීම අපි හොඳම යාළුවෝ වෙනවා.” ඔහු කීවේය.

ආගන්තුකයා, පටන්ගත්තාක් මෙන්ම එක්වරම සිනාව නැවැත්වූයේය.

“මට තමුසෙගෙන් උදව්වක් ඕනේ.” ඔහු බැරෑරුම් හඬකින් කීය.

“මොකද්ද..?” වෝල්ටර් මහතා සැකයෙන් යුතුව විමසීය.

“මාව මරන්න..!” නැවතත් ඔහුගේ කුරු සිනහව මතු විය.

* * * * *

සති කිහිපයකට පසු මුළු පළාතම කම්පා කළ ආන්දෝලනාත්මක සිද්ධියක් සීරෝඩ් ප්‍රදේශයෙන් වර්තා විය. කුඩා දොළ පහරක් අසල තිබූ හිස සුන්, නාඳුනන මළ සිරුරක් ප්‍රදේශවසින් විසින් සොයගනු ලැබිණි. එමෙන්ම ඊට නුදුරු තැනක විසූ වෝල්ටර් ෆ්ලෙම්. නම් විශ්‍රාමලත් වෛද්‍යවරයා ඔහුගේ නිවස තුළදීම සියදිවි හානි කරගෙන තිබුණේ මරණයට හේතුව ගැන කිසිදු හෝඬුවාවක් ඉතිරි නොකරමිනි.

හිස සුන් මළසිරුර පිළිබඳ මරණ පරීක්ෂණ වාර්තාව පොලිසියේ කා අතරත් කතාබහට ලක්විය. ඒ පිළිබඳ මුල සිටම උනන්දු වූ පොලිස් නිලධාරීන් අතරින් එක් අයෙකි ඩේවිඩ් ස්ටීලර්. ඔහු එදින ඒ පුවත දැනගත් විගසම එක්තරා පුද්ගලයකු වෙත දුරකතන ඇමතුමක් ලබාගත්තේය.

“හෙලෝ!! ක්‍රිස්..!” ඔහු කීවේය. “මම ඩේවිඩ් කතා කරන්නේ.
හැමදෙයක්ම ඉවරයි..! පරීක්ෂණය ඉවරයි..! සිටුවුමා මියගිහිනි..!”

සිව් වසරකට පසු...

MUSESBOOKS

❧ I වන පරිච්ඡේදය ❧

නත්තල යනු ක්‍රිස් ටයිලර් වසරේ වඩාත්ම ප්‍රිය කළ කාලයයි. උත්සව, සැරසිලි, ප්‍රිය සම්භාෂණ, කැරොල්, විශේෂයෙන්ම දින කිහිපයක කෙටි නිවාඩුව ආදී ඔහු නත්තලට ඇලුම් කිරීමට බොහෝ හේතු තිබුණත් ඒ අතරින් ප්‍රධානතම හේතුව වූයේ ක්‍රිස්ටිය. ක්‍රිස්ටියනු ක්‍රිස්ගේ එකම දියණියයි. සත් හැවිරිදි ඇයගේ සම්පූර්ණ නම ක්‍රිස්ටිනා ග්‍රේස් ටයිලර් වුවත් කවුරුත් ඇය හඳුනන්නේ ක්‍රිස්ටි ලෙසය.

තම බිරිඳගෙන් දික්කසාද වීමට සිදුවීම නිසා ඇයවත්, කුඩා ක්‍රිස්ටිවත් හැරදමා නිවාස සංකීර්ණයක පදිංචියට යාමට ක්‍රිස්ටි සිදු විය. ක්‍රිස් දැන් තිස්පස් වියැතිය. ඔහු කාර්යශූර පොලිස් රහස් පරීක්ෂකවරයෙකි. ඔහු තමාට පැවරෙන රාජකාරිය නොපිරිහෙලා ඉටුකරන පුද්ගලයෙකු නිසා රාජකාරි ස්ථානයේ කා අතරත් ප්‍රසාදයට පත්ව සිටියේය.

අපරාධකරුවන් ලුහුබදින විටදී ඔහු දින ගණන් නිවසින් පිටව සිටිමින් අනෙක් සියලු වැඩ පසෙක ලා තම කාලයත් ශ්‍රමයත් නිර්ලෝභීව ඒ සඳහා කැප කරයි. ඔහු බොහෝ විට මේ ගමන් සඳහා නිවසින් පිටව යන්නේ නිවැසියන්ට කිසිදු පූර්ව දැනුම්දීමකින් තොරවය. එමෙන්ම ක්‍රිස් නිවසේ ගත කළ කාලයට වඩා පොලිස් ස්ථානයේ හෝ මෘත ගර්භාගාරයේ හෝ තම කාර්යාලයේ හෝ ගත කළ කාලය වැඩි බව ඔහුගේ බිරිඳ නිතරම කී කරුණකි. ක්‍රිස්ටි ඒ බව දැන සිටියේය. එහෙත් ඔහු තම වෘත්තියට දැඩි සේ ආදරය කළේය.

ක්‍රිස්ගේ දික්කසාදයටද මූලික හේතුව වූයේද තම වෘත්තිය වෙනුවෙන් ඔහුගේ තිබූ කැපවීමයි. ක්‍රිස් තම අඩුපාඩු තේරුම්

ගන්නා විට ප්‍රමාද වැඩිය. දැන් ඔවුන් දික්කසාද වී වසර පහකි. ඔහුට ඒ පස් වසර පුරාවටම දික්කසාදය නිසා තමාට අහිමි වූ වටිනාම වස්තුව ලෙස හැඟුණේ තම සුරතල් දියණියයි. ඔහු හැකි සෑමවිටම ඇය හා කතා කිරීමට වග බලාගත්තේය. නමුත් නත්තල් කාලයේ තරම් ඇය සමඟ එකට කාලය ගත කිරීමට අවුරුද්දේ වෙනත් කාලයකදී ඔහුට ඉඩ ලැබෙන්නේ නැත. එම නිසා සෑම වසරකම නත්තල උදා වන තුරු ක්‍රිස් පෙරමඟ බලා සිටින්නේ නොඉවසිල්ලෙනි.

එදින සවස් යාමයේ කුඩා හිම පතනයක් තිබුණද කාලගුණය යහපත් විය. එම නිසා ෂෙරින්ෆර්ඩ්හි විදි වෙනදාටත් වඩා ජනාකීර්ණය. නත්තල් සාප්පු සවාරි යන ගැහැනුන් හා මිනිස්සුන්, නත්තල් සිරි බැලීමට පැමිණි කුඩා පවුල් මෙන්ම පාරිභෝගිකයන් අල්ලා ගැනීමට පදික වේදිකාවල මාන බලන වෙළෙඳුන්ගෙන් මාර්ග අතුරු සිදුරු නොමැති විය. වාහන තදබදයද වෙනදාට වඩා වැඩි වේ යයි සිතූ නිසා ක්‍රිස් තම කබායද පොරවාගෙන මහමඟට බැස්සේ පයින්ම තම පැරණි නිවස බලා යාමටයි.

ජනගහනය කොතරම් වැඩි වුවත් ෂෙරින්ෆර්ඩ්හි මාවත් වෙනදාට වඩා සුන්දර විය. නොයෙක් වර්ණ විහිද වූ විදුලි බුහුළු සෑම තැනකම දැල්වුණු අතර මඟ දෙපස ගස් පවා විදුලි ආලෝකයෙන් සරසා තිබුණි. අතරින් පතර නත්තල් සියලා මෙන් සැරසුණු මිනිස්සු තම තමන් නියෝජනය කළ කඩ සාප්පුවලට පාරිභෝගිකයන් කැඳවාගැනීමේ කාර්යයේ නිරත වූ අතර ඔවුන් පසුකර යන කුඩා ළමුන්ට රසකැවිලි බෙදා දීමටත් පදිකයන්ට සිනහවකින් සංග්‍රහ කිරීමටත් අමතක නොකළහ.

ක්‍රිස් තම පැරණි නිවසට පැමිණෙන විට හිරු සම්පූර්ණයෙන්ම අවරට ගොසින්නය. ඔහු තම හිස්වැසුමේ හා උරහිස් මත වූ හිම ගසා දමා දොරට තට්ටු කරන්නට සූදානම් වූවා පමණි. දුන්නකින් මුදා හළ කලෙක මෙන් එක්වරම දොර විවර විය. පා ඇඟිලි තුඩුවලින් සිටගෙන දොරගුල අල්ලාගෙන සිටියේ සත් හැවිරිදි දැරියකි. ඇගේ සිනහව එක් කනක සිට අනෙක් කන දක්වාම පැතිර තිබුණි.

“තාත්තෝ!” යි කැගැසූ ඇය ඉදිරියට පැන ක්‍රිස්ගේ බඳ වටා දැන් යැවීය.

“කොහොමද වස්තුවේ..?” යි ඇසූ ක්‍රිස් ඇයව වඩා ගත්තේය. “මේ දවස් ටිකට ගොඩක් උස ගිහින්නේ..!”

ඇය සිනහසුණාය.

“තාත්තට ඇතුළට එන්න කියන්නේ නැද්ද?” නිවස තුළින් හඬක් නැගුණි. ක්‍රිස්ගේ දික්කසාද බිරිඳ රෙබෙකා නිවසේ මුළුතැන්ගෙය තුළ සිට පිටතට පැමිණියාය.

“කොහොමද ක්‍රිස්..?”

“හොඳින් ඉන්නවා...”

ක්‍රිස්, ක්‍රිස්ටිවද වඩාගෙන නිවස තුළට පා තැබීය. සෝපාව මත වැහිරී පුවත්පතක් කියවමින් සිටියේ තෝමස්ය. තෝමස් වයිට් යනු රෙබෙකා නැවත විවාහ කරගත් තැනැත්තාය. මාධ්‍යවේදියෙකු වූ තෝමස් වෙත ක්‍රිස් දැක්වූවේ එතරම් යහපත් පිළිවෙතක් නොවේ. තෝමස්ද ක්‍රිස්ව ප්‍රිය කළේ නැත. ක්‍රිස්ගේ පැමිණීම දුටු බව හඟවමින් අත ඔසවා ආචාර කළ තෝමස් නැවත පුවත්පතට තම අවධානය යොමු කළේය. කෙසේ වුවද ක්‍රිස් එක් දෙයක් පිළිබඳ හඳවතින්ම සතුටු විය. ක්‍රිස්ටි තවමත් තමාව ඇමතුවේ ‘තාත්තා’ ලෙසින්ය. ඇය තෝමස්ව ඇමතුවේ ‘තෝමස් මාමා’ යනුවෙනි.

“තාත්තා පොඩි තැන්ගක් ගෙනාවා දුවට.” ක්‍රිස් තම දියණිය බිමින් තබමින් කීවේය. තවමත් ක්‍රිස්ගේ ගෙල වටා ඇගේ දැන් පැටලී තිබුණි. සිය කබාය තුළට අත දැමූ ක්‍රිස් කුඩා පාර්සලයක් පිටතට ගත්තේය. මහත් සතුටින් එය දැනට ගත් ක්‍රිස්ටි එය ප්‍රවේසමෙන් පරීක්ෂා කර බැලුවාය.

“ඕක ඇරල බලන්න.” ක්‍රිස් කීවේය.

දවටනය කඩා ඉවත් කළ ක්‍රිස්ටි පිටතට ගත්තේ පුළුන් පුරවා තැනූ හිම මිනිසෙකි. ඇගේ මුහුණේ සිනහව තවත් පුළුල් විය. එය තුරුලු කරගත් ක්‍රිස්ටි තම මව වෙතට දිවයන්නට වූයේ “අම්මේ මේ බලන්න..! තාත්තා මට හිම මිනිසෙක් ගෙනලො..!” කියමිනි.

ක්‍රිස් තනිවම සිනාසුණේය.

දින ගෙවී යන බවක් ක්‍රිස්ට් දැනුණේ නොමැති තරම්ය. නිවස සරසමින්, නත්තල් ගස් සාදමින්, විවිධ ආහාර වර්ග පිසමින් ක්‍රිස්ටි සමඟ ගත කළ කාලය ක්‍රිස්ට් අභිශය සුන්දර කාලයක් විය. තම නිවසේ ක්‍රිස් සිටින බව නොදුටුවා මෙන් සිටීමට තෝමස් තම උපරිම උත්සහය යෙදුවේය. කෙසේ වුවත් ඔහු ක්‍රිස්ගේ හා ඔහුගේ දියණියගේ සතුටට මැදිහත් වීමට පැමිණියේ නැත. ක්‍රිස් ඒ වෙනුවෙන් තෝමස්ට සිතින් ස්තූතිවන්ත වූවේය.

දෙසැම්බර් විසිහතර වැනිදා උදා විය. ක්‍රිස් මෙන්ම ක්‍රිස්ටින්, රෙබෙකාත්, විශේෂයෙන්ම තෝමස්ද වෙනදාට නොමැති උදෙසාගයකින් යුතු වූයේ නත්තල අත ළඟ නිසාය. ක්‍රිස්ගේ ජංගම දුරකතනයට ඇමතුමක් එන විට ඔවුන් සිටියේ පාතරාසය ගනිමින්ය. ජංගම දුරකතනයේ මුහුණතේ දිස්වූයේ ‘ඩේවිඩ්’ යනුවෙනි.

“සමාවෙන්න, මම මේ ඇමතුම ගන්න ඕනේ.”යි පැවසූ ක්‍රිස් කෑම මේසයෙන් නැඟී සිටියේය. නිවසේ ඉදිරි දොර විවර කරගෙන ආලින්දයට පිවිසුණු ඔහු ඇමතුමට පිළිතුරු දුන්නේය.

“ඩේවිඩ්, මං කිව්වනේ මේ දවස්වල මම නිවාඩු අරගෙන ඉන්නේ. අකමැත්තෙන් වුණත් මට කියන්න වෙනවා මොකක් හරි රාජකාරි වැඩක් නම් හෙන්රිව සම්බන්ධ කරගන්න කියලා.”

“නෑ රාජකාරි වැඩක් නොවෙයි.” ඩේවිඩ් ස්ටීලර්ගේ නොඉවසිලිමත් කටහඬ ක්‍රිස්ට් ඇසුණි. “මට ඔයාව මුණගැහිල කතා කරන්න ඕනේ. කොහේද ඉන්නේ..?”

“මම දුවන් එක්ක ඉන්නේ. ඇයි මුකුත් ප්‍රශ්නයක්ද..?”

“මං ඉක්මනට එන්නම්.”

දුරකතන ඇමතුම විසන්ධි විය.

ඩේවිඩ් ස්ටීලර් යනු වයස තිස් එකක් වන පොලිස් චෝභාර විද්‍යාඥයෙකි. රාජකාරී ජීවිතයේදී ක්‍රිස්ට් බොහෝ උදව් කළ ඩේවිඩ් පෞද්ගලික ජීවිතයේදී ක්‍රිස්ට් උදව් කළ වාර අනන්තය. සැබවින්ම ක්‍රිස්ට්ගේ සමීපතම මිතුරා වූයේ ඩේවිඩ්. එම නිසා ක්‍රිස්ට්, ඩේවිඩ් පිළිබඳ හොඳින් දැන සිටියේය. ඩේවිඩ්ගෙන් ලැබුණු ඇමතුමෙන් කුමක් හෝ බරපතළ ගැටලුවකට ඔහු මැදිව සිටින බව වටහා ගැනීම ක්‍රිස්ට් අපහසු වූයේ නැත.

මිනිත්තු කිහිපයක් ගතවිණි. නැවතත් ක්‍රිස්ට්ගේ දුරකතනය නාද වන්නට විය.

“ඩේවිඩ්, කියන්න.”

“ක්‍රිස්...” මාර්ගයේ සෝෂාව නිසා අපැහැදිලි වූ ඩේවිඩ්ගේ කටහඬ ක්‍රිස්ට්ගේ සවනත වැකුණි. “මේක ඔයාගේ ගෙදරට ඇවිත් කතාකරන්න පුළුවන් දෙයක් නොවෙයි. කරදරයක් නැත්නම් බ්ලූම්ස්බරි අවන්හලට එන්න පුළුවන්ද..?”

“හරි, මම එන්නම්.”

“ස්තූතියි.”

ක්‍රිස්ට් තවත් නොඉවසිලිමත් විය. ඩේවිඩ් ස්ටීලර් හැඩ්දැඩි ශක්තිමත් පුද්ගලයෙකි. එමෙන්ම තමන් නිරත වන වෘත්තීය නිසාම ඔහු හොඳ හැටි ‘පදම්’ වී සිටියේය. කොටින්ම ඩේවිඩ් සුළු දෙයකින් කලබලයට පත්වන කෙනෙක් නොවේ. එහෙයින් තම මිතුරාගේ මේ අමුතු හැසිරීම ක්‍රිස්ට් තුළද දෙහිඩියාවක් ඇති කරලීමට සමත් විය.

ක්‍රිස් හැකි ඉක්මනින් ලුවිස් විදියේ පිහිටි ඔවුන් නිතර හමුවන බිලුම්ස්බරි අවන්හලට ගියේය. ඒ වනවිටත් ඩේවිඩ් අවන්හල තුළ අසුන් ගෙන සිටියේය. ඔහුගෙන් දිස්වූයේ දින ගණනක් නිදිරා, සැහෙන කාලයක් කැමක් බිමක් නොමැතිව හාමතේ සිටි පුද්ගලයෙකුගේ පෙනුමකි. ඔහුගේ මලානික දෑස යොමුව තිබුණේ විදුරුවෙන් පිටත දිස්වුණ ජනාකීර්ණ මාවත වෙතටය. එයද හිස් බැල්මකි.

“ඩේවි..?” ක්‍රිස් ඩේවිඩ් අසල පුටුවක අසුන් ගත්තේය.

ක්‍රිස්ව දුටු ඩේවිඩ් සැනසුම් සුසුමක් හෙළවේය.

“ක්‍රිස්..! ආපු එක හොඳයි.” ඔහු කීවේය. “තමුසෙ මේ කතාව කිව්වට විශ්වාස කරයිද කියලා මම දන්නේ නෑ.”

“ඇයි මොකක්ද ප්‍රශ්නේ..?”

“ප්‍රශ්නෙද..?” සිනාසීමට අසාර්ථක ප්‍රයත්නයක යෙදෙමින් ඩේවිඩ් කීවේය. “ප්‍රශ්නෙ තමයි අපි මැරුණා කියලා හිතපු අපේ යාළුවෙක් තාමත් ගහක් ගලක් වගේ හොඳ සනීපෙන් ජීවත් වෙන එක...”

“කවුද..?”

ඩේවිඩ් මද විරාමයක් ගත්තේ යමක් මතක් කිරීමට උත්සහ කරන්නාක් මෙනි. ඉන්පසු ප්‍රවේශමෙන් වචන තෝරා බේරාගෙන කතා කළේය.

“‘සිටුතුමා’ තාමත් ජීවතූන් අතර..!”

ක්‍රිස් කිහිප වරක් ඇසිපිය සැලුවා පමණි. ක්‍රිස්ගේ ප්‍රතිචාරය කෙබඳු වේදැයි ඩේවිඩ් ඉතා වුවමනාවෙන් දෙනෙත් දල්වාගෙන බලා සිටියේය. මද වේලාවක් ඔවුන් දෙදෙනා අතර පැවතියේ දැඩි නිශ්ශබ්දතාවයකි. ක්‍රිස්ට සිටි පරම සතුරා, රිචර්ඩ් ඔස්බෝන්

නැත්නම් කවුරුත් දන්නා පරිදි සිටුකුමා මියගොස් දැන් බොහෝ කල්ය. ඩේවිඩ් එය හොඳාකාරවම දැනී. එසේ නම් ඔහු කළ මේ අභූත ප්‍රකාශයේ තේරුම කුමක්ද..?

“මොකක්..!” අවසානයේදී ක්‍රිස් ඇසුවේය.

“ඇයි ඇහුණේ නැද්ද මං කියපු දේ..?”

“ඇහුණා. ඒත් සිටුකුමා මියගිහින් දැන් වසර පහක් වෙනවනේ.”

“හතරක්...” ඩේවිඩ්, ක්‍රිස්ට් නිවැරදි කළේය. “ඒත් පුදුමේ කියන්නේ ඒ යකා ඊයෙ මහ දවල් පාරෙදි මට ‘සුබ නත්තලක්...’ කියල ගියා..!”

ඩේවිඩ්ගේ මුහුණේ වූ බැරෑරුම් බැල්ම නොවන්නට ඔහුගේ මේ ප්‍රකාශයට ක්‍රිස් සිනාසෙන්නට ඉඩ තිබුණි. ආයාසයෙන් සිනහව යටපත් කරගත් ක්‍රිස් තවදුරටත් හේතු දක්වන්නට විය. “ඒ වුණත් ඩේවිඩ්, සිටුකුමාගේ හිස නැති මළකඳ අපි හොයාගත්තනේ සිෆෝඩ්වල තිබ්ලා. DNA පරීක්ෂණවලින් ඔප්පු වුණානේ ඒ ඊවර්ඩ් ඔස්බෝන් කියලා.”

“ක්‍රිස්, මාව විශ්වාස නැද්ද..?”

ක්‍රිස් දෙවුර හැකිළවා පමණි.

“ඇත්තටම තමුසෙ හිතනවද මට සිටුකුමාගේ මුහුණ අඳුනගන්න බැ කියලා..? උගේ හිනාව, ඇස් දෙක, කටහඬ මට කවදාවත් අමතක වෙන්නේ නැ...” ඩේවිඩ් පැවසුවේ බලවත් සිත්තැවුලෙන් බව ක්‍රිස් තේරුම් ගත්තේය.

“ඉතින් කොහෙදීද මිනිහව හම්බවුණේ..?” ක්‍රිස් ඇසුවේය.

ඔහු තම කතාවට සවන් දීමට සූදානම් බව දුටු ඩේවිඩ් සැනසුම් සුසුමක් හෙළුවේය.

“මං ඊයේ හවස තුනට විතර ගෙදර එන්න තීරණය කළේ නත්තලට කරන්න ඕන ගොඩක් වැඩ ඉතුරු වෙලා තිබුණ නිසා. ඉතින් මම පොලිසිය ළඟ කහඉරෙන් පාර මාරුවෙන් හිතාගෙන ඒ පැත්තට ගියේ බස් එකේ ගෙදර යන්න.”

කතාව මදකට නැවැත් වූ ඩේවිඩ් නැවත ජනාකීර්ණ මාවත වෙත සැකමුසු බැල්මක් හෙළවේය.

“ඉතින් මම පාර මාරුවෙන් කොට පාරේ එහා පැත්තේ ඉඳලා ආපු හැඩ්දැඩි මහත්මයෙක් මගේ ඇඟේ හැපීගෙන ඉස්සරහට ගියා. මම ඔහුගේ අශීලාවාරකමට දෙකක් කියන්න හිතාගෙන අනෙක් පැත්ත හැරුණත්, මිනිහගේ මූණ දෑකල මගේ උගුර කට වේළුලා ගියා. මගේ ඉස්සරහා හිටියේ සිටුතුමා..! ‘මට සමාවන්න මහත්මයා. මං ඔබව දැක්කේ නෑ..! ඔබට සුඛ නත්තලක්..!’ කියපු මිනිහා මට හිතාවකින් සංග්‍රහ කරලා අනිත් මිනිස්සු අතරේ නොපෙනී ගියා..!”

“නොපෙනී ගියා..?” ක්‍රිස් ඇසුවේය.

“නොපෙනී ගියා කියලා මං අදහස් කළේ භූතයෙක් වගේ අතුරුදන් වුණා කියන එක නොවෙයි. ඒ වෙලාවේ පාරේ මිනිස්සු බොහොමයක් සිටි නිසා මට ඔහුව මඟහැරුණා. ඒක නෙවෙයි මගේ හිතට වද දෙන කාරණේ. මං හිතන්නේ ඔහු මාව ලුහුබඳිනවා..!”

“ඊට පස්සෙන් ඔහුව දැක්කද..?”

“නැහැ. ඒත් ඊයේ රැ. මං මගේ නිදන කාමරයේ ජනේලයෙන් පිටත බැලුවේ නිකමට වගේ. ඒ වෙනකොට රැ 11.30ට විතර ඇති. පාර පාළුවට ගිහිල්ලා තිබුණේ. මේ පාරේ පහන් කණු දෙකක් අතර සැහෙන දුරක් තියෙනවා. ඒ වගේම ඒ පැත්තේ තියෙන දැවැන්ත විලෝ ගහ නිසා පාරේ එක කොටසක් ගොඩක් අඳුරුයි. මට පෙනුණා එතන කවුරුහරි ඉන්නවා වගේ අඳුරු ඡායාවක්. ටික වෙලාවක් බලාගෙන හිටියත් කිසිම සෙලවීමක් දකින්න ලැබුණේ

නෑ. මං ජනේලෙ ලඟින් ඉවත්වෙන්න හදනකොටම මං ඡායාවක් දුටු තැන ඉඳලා පහන් කණුවේ ආලෝකය යටට ආවේ නත්තල් සීයා කෙනෙක් වගේ සැරසුණු මිනිහෙක්. මේ රෑ මේ විදියට ඇඳගෙන පාළු පාරක ඇවිදින එක සැක සහිත දෙයක් නිසා මං දිගටම බලාගෙන හිටියා.

ඒ මිනිහා පහන් කණුව යටට ඇවිත් නැවතුණා. ඊට පස්සේ සාක්කු දෙකේ අත් දෙකත් දමාගෙන කණුවට හේත්තු වෙලා කෙළින්ම අපේ ගේ දිහා, හරියටම කියනවා නම් මං දිහා බලාගෙන හිටියා. ටික වෙලාවක් ගියත් මිනිහා හෙලවෙන බවක් නොපෙනුණ නිසා මං දොරත් ඇරගෙන එළියට ආවේ මේ අත්හුන නත්තල් සීයා කවුද කියලා බලාගන්න. ඒත් ක්‍රිස් මාව විශ්වාස කරන්න, මං මිනිහගෙන් ඇස් අහකට ගත්ත තත්පර දෙකට උභ්‍ය අතුරුදන් වෙලා..! සිටුකුමා හම්බවුණ වෙලාවේ වගේමයි..” ඩේවිඩ්ගේ කටහඬ ක්‍රමයෙන් නැසී ගියේය. ඔහු තමාටම යමක් මුමුණා ගන්නා බව ක්‍රිස්ට පෙනුණි.

“ඉතින් ඩේවි, තමුසෙ කොහොමද කියන්නේ ඒ සිටුකුමාමයි කියලා..?”

“මැරුණා කියලා අපි හිතාගෙන හිටපු, අපට හිටපු දරුණුතම හතුරෙක් අවුරුදු හතරකට පස්සේ මගේ ඉස්සරහට එනවා. ඊට පස්සේ නාඳුනන මිනිහෙක් මගේ ගේ ලඟ සැරිසරනවා. ඔහෝ කොහොමද මේ දේවල් පැහැදිලි කරන්නේ රහස් පරීක්ෂකකුමා..?”

ඩේවිඩ් උපහාසයට මෙන් එසේ කීවත් ඔහු ඒ සඳහා පිළිතුරක් බලාපොරොත්තු වන බව පෙනුණි.

“හොඳයි ඩේවිඩ්...” ක්‍රිස් කීය. “පළවෙනි කාරණේ තමයි අපිට ඒ සිටුකුමාමයි කියලා තහවුරු කරගන්න කිසිම සාක්ෂියක් නෑ. බොහෝ වෙලාවට ඒ සිටුකුමාගේ පෙනුමට සමාන, අපි කොහොමටවත් නොදන්න වෙනත් පුද්ගලයෙක් වෙන්න පුළුවන්. අපගේ මනස හැමවිටම අවට තියෙන දේවල් ඒ විදිහටම ග්‍රහණය

කරගන්නේ නෑ. ඉතින් ඔහෙගේ හිතේ ඒ වගේ දෙයක් මැවුණා වෙන්න පුළුවන්. මේ වගේ ජනාකීර්ණ පාරක තත්පර දෙක තුනකට හමුවෙන පුද්ගලයෙක් හරිහැටි හඳුනාගන්න ඔබට නොහැකි වුණා වෙන්න ඇති.

දෙවැනි කාරණේ... ඒ සිදුවීමයි, රාත්‍රියේ සිදුවීමයි අතර සම්බන්ධයක් හිතන්න තරම් හේතුවක් මම නම් දකින්නේ නෑ. ඒවා අහඹු සිදුවීම් වෙන්න පුළුවන්. කොහොම වුණත් ඒ නත්තල් සීයා ගැන අවධානෙන් ඉන්න එක වඩා හොඳයි. මොකද මේ කාලේ ගෙවල් බිඳින හොරු වැඩි වෙලා තියෙන්නේ.

තුන්වෙනි සහ වැදගත්ම කාරණේ... මැරුණු මිනිස්සු ආයේ නැඟිටින්නේ නෑ..!”

ඩේවිඩ් කිසිත් කීවේ නැත. මද වේලාවක් නිහඬව සිටි ඔහු ක්‍රිස් කී දේ අනුමත කරමින් හිස සැලුවේය.

“ඩේව්...” ඉදිරියට නැඹුරු වී ඩේවිඩ්ගේ උරහිසක් මත සුරත තබමින් ක්‍රිස් කීවේය. “තමුසෙ දැන්වත් විවේකයක් ගන්නවා. හෙට නත්තල් දවස. මේ හැමදෙයක්ම අමතක කරලා පවුලත් එක්ක සතුට සමරනවා. ඔහෙ මීට වඩා සතුටෙන් ඉන්න ඕන කෙනෙක්..!”

“තමුසෙ හරි ක්‍රිස්. මං බොරුවට කලබල වෙලා...” ඩේවිඩ් කීවේය. “මටම ලැජ්ජයි මේ ගැන තමුසෙට කරදර කරපු එක ගැන.”

“නෑ..! එහෙම කියන්න එපා. කරදරයකදී පිහිටවෙන්න බැරි නම් යාළුවෙකුගෙන් ඇති පලේ මොකක්ද? අනික අපරාධ පරීක්ෂකවරයෙක් කරන්නේ බොහෝම බැරෑරුම් වෘත්තියක්. ඒ නිසා ඔය වගේ දේවල් සිදුවීම සාමාන්‍යයි. ඒ ගැන පසුතැවිලි වෙන්න එපා...”

ඩේවිඩ්ගෙන් සමුගත් ක්‍රිස් නැවත නිවස කරා යෑමට පිටත් විය.

❧ 2 වන පරිච්ඡේදය ❧

ක්‍රිස් අඳුරු පාරක් ඔස්සේ දුවමින් සිටියේය. තමා කොතෙක් වෙලා මෙසේ දිව්වාදැයි නිශ්චිතව කීමට ක්‍රිස්ට හැකියාවක් තිබුණේ නැත. ඔහු දැඩි සේ වෙහෙසට පත්ව සිටියේය. ඉදිරියට තබන පියවරක් පාසා සිය මාංශපේශි ඉරි යනවාක් මෙන් දැනුණත් ඔහු නොනැවතී ඉදිරියට දිව්වේය. ඔහු බියවී සිටියේය. ක්‍රිස් ටයිලර් පලායමින් සිටියේය.

“දුවපං ටයිලර්, දුවපං. දැන් උඹට කරන්න ඉතුරු වෙලා තියෙන්නේ ඒක විතරයි. ඒත් උඹට කවදාවත්ම මගෙන් බේරිලා යන්න බෑ.” අඳුර තුළින් හඬක් නැඟුණි. ක්‍රිස් ඒ කටහඬ හැඳින්වෙන්නේ. ඒ රිචර්ඩ් ඔස්බෝර්න්ගේ කටහඬයි..! නමුත් ඒ කෙසේද..?

“මේ සෙල්ලම උඹ හිතන විදිහට ඉවර වෙන්නේ නෑ කියලා මං උඹට පොරොන්දු වුණා.” නැවතත් සිටුකුමාගේ කුරිරු හඬ ඇසුණි. මෙවර එහි භාසයක් ගැබ්ව තිබුණේය.

එම හඬ ආවේ කොතැනින් දැයි ක්‍රිස්ට වැටහුණේ නැත. ක්‍රිස් දුවමින් සිටි පටු මාවත දෙපසම තුබුණේ ගරාවැටුණු ගොඩනැගිලිය. එම ගොඩනැගිලිවලින් වැඩි ප්‍රමාණයක ඝනඳුර අරක්ගෙන තිබුණි.

ඉදිරියේ අඳුර තුළ සැඟවුණු කිසිවෙකුගේ ඡායාවක් ක්‍රිස් දුටුවේය. අඳුර තුළින් වුවත් ක්‍රිස්ට එම ඡායාව හඳුනා ගැනීම අපහසු නොවීය. ඔහු නැවතුණේය.

“ක්‍රිස්ටි..? දුවේ..!”